

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľov: 1/ **Mgr. E. L.**, bytom J., 2/ **PhDr. J. D.**, CSc., bytom J., 3/ **RNDr. S. D.**, CSc., bytom N., 4/ **MUDr. V. Š.**, bytom M., 5/ **RNDr. M. D.**, CSc., bytom V., 6/ **RNDr. Š. D.**, PhD., bytom T., 7/ **E. S.**, bytom M., 8/ **Ing. A. D.**, PhD., bytom K., 9/ **Ing. A. Š.**, bytom S., 10/ **M. D.**, bytom O., navrhovatelia 1/, 2/, 3/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ a 10/ zast. navrhovateľkou 1/, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Považskej Bystrici**, so sídlom Centrum 1/1, Považská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v reštitučnom konaní, na odvolanie navrhovateľov 1/, 4/ a 5/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. januára 2011 č. k. 11Sp/28/2010-32 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 19. októbra 2011 č. k. 11Sp/28/2010-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. januára 2011 č. k. 11Sp/28/2010-32 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 19. októbra 2011 č. k. 11Sp/28/2010-48 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: H 10/00150-021-R/1276-BE1 z 13. augusta 2010 (č.l. 5) odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 503/2003 Z.z.“) a v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vyslovil, že

- a) navrhovatelia nespĺňajú podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. m) zák. č. 503/2003 Z.z.,
 - a. nakoľko z ich strany nebolo preukázané, že by ich právny predchodca (tzn. otec) požiadal o náhradné pozemky
 - i. za pozemok zapísaný v k.ú. S., parc.č. X., orná pôda o výmere 5.744 m², ktorý prešiel na štát rozhodnutím č. Výst. 64/1963-330-A/10 z 24.11.1966 za náhradu v iných pozemkoch,
 - b. a bývalý okresný národný výbor, že by mu náhradné pozemky nepridelil.

2. Odporca ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že dňa 10.12.2004 si navrhovatelia uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva k hore uvedenému pozemku, ktorý bol vyvlastnený ich otcovi, neb. J. D. (zomrel dňa X.), naposledy bytom S. č. 34.

3. Na základe mu predložených listín odporca vydal pôvodné rozhodnutie č. : H 09/00228-008-R/1201-BE1 z 27.08.2009, prostredníctvom ktorého navrhovateľom nenavrátil vlastníctvo k uvedenému pozemku, a ani im nepriznal právo na náhradu z dôvodu, že pozemok bol zo strany štátu hore uvedeným rozhodnutím vyvlastnený za náhradu, ktorá bola stanovená v náhradných pozemkoch, a navrhovatelia nepreukázali, že by ich otec požiadal o náhradné pozemky a bývalý okresný národný výbor že by mu tieto náhradné pozemky nepridelil.

4. Na základe podaného opravného prostriedku Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 05.05.2010 vyhovel navrhovateľom, toto pôvodné rozhodnutie odporcu zrušil s tým, že v prejednávanej veci je zistenie skutkového stavu nepostačujúce na posúdenie veci. Preto odporca vyzval navrhovateľov na doručenie listín, ktoré síce zaslali na krajský súd, ale tieto sa v administratívnom spise nenachádzali.

5. Z takto zaslaných písomných dokladov odporca opätovne dospel k záveru, že napriek ich množstvu, tzn.

- a) trestný výmer č. 51/1652 pk. zo dňa 25.01.1952,
 - b) rozhodnutie rady MNV v Slavnici zo dňa 08.04.1958,
 - c) rada MNV v Slavnici: č. 149/1959 zo dňa 27.03.1959 – výrub pasienkového konta a úprava spoločných pasienkov,
 - d) rozhodnutie rady MNV v Slavnici č. 463/1960 zo dňa 22.09.1960,
 - e) rozhodnutie ONV – odbor PLVH v Považskej Bystrici č. OPLVH 1530/73-99 zo dňa 08.01.1973,
 - f) upozornenie MNV v Slavnici č. 302/1973 zo dňa 08.08.1973 na povinnosť splnenia dodávok obilia v roku 1973,
 - g) rozhodnutie MNV v Slavnici zo dňa 01.11.1973,
 - h) odvolanie zo dňa 24.11.1973,
 - i) rozhodnutie rady MNV v Slavnici č j. 460/1973-4 zo dňa 26.11.1973,
 - j) žiadosť o rehabilitáciu zo dňa 07.03.1991 a
 - k) uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici č. 1 Rt 449/91 – 4 zo dňa 19.08.1991,
- pričom žiadna z hore uvedených listín podľa odporcu nepotvrdovala to, že by pôvodní vlastníci (tzn. J. D. s manželkou H.) požiadali o náhradné pozemky a bývalý okresný národný výbor, že by mu tieto náhradné pozemky nepridelil.

6. Odporca z predložených dokladov zistil, že pozemok parc.č. X. bol vyvlastnený J. D. a manželke H. (rodičom navrhovateľov) na základe rozhodnutia odboru výstavby ONV v Považskej Bystrici č. Výst. 64/1963-330-A/10 z 24.11.1966 v prospech Čsl. štátu zastúpeného Sväzom pre spoluprácu s armádou – Sekretariátom Slovenského výboru v Bratislave pre plochu letiska v obci Slavnica. Náhrada bola určená v náhradných pozemkoch, ktoré mohol prideliť pôvodným vlastníkom na základe ich žiadosti ONV – odbor finančný v Považskej Bystrici. Naplnenie tohto práva sa však nepreukázalo.

7. Navyše odporca v rozhodnutí zdôraznil, že pôvodné rozhodnutia MNV v Slavnici a ONV v Považskej Bystrici sa týkali pozemkov J. D., ktoré boli prikázané do užívania JRD Bolešov v roku 1973 v súvislosti s hospodársko-technickými úpravami pozemkov (tzn. iných ako požadovaného pozemku parc.č. X., v inom období a z iného dôvodu) a za ktoré boli vlastníkom pridelené náhradné pozemky. V tomto čase J. D. nebol vlastníkom pozemku parc.č. X., nakoľko tento bol už zabratý pre plochu letiska v Slavnici.

8. Preto odporca rozhodol tak, ako vyslovil vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

9. Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka 1/ na Krajský súd v Trenčíne opravný prostriedok zo 14.09.2010 (došlý odporcovi dňa 20.09.2010).

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup, ktorý mu predchádzal v rozsahu dôvodov opravného prostriedku, a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

11. V úvode krajský súd zrekapituloval skutkové zistenia a právne názory odporcu. Ďalej vo svojom odôvodnení krajský súd s odkazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. m) a § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z. zdôraznil, že navrhovateľka 1/ neunesla dôkazné bremeno, a preto jej odporca nenavrátil vlastníctvo, a z uvedeného dôvodu ani nepriznal náhradu.

12. Navyše podľa krajského súdu v reštitučnom konaní navrhovateľka 1/ v žiadosti neuviedla žiaden údaj o tom, že má súrodencov, resp. že podávajú spoločnú žiadosť, alebo že ostatných zastupuje a pod. Vzhľadom na ust. § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z., nakoľko si ostatní účastníci, okrem navrhovateľky 1/, neuplatnili nárok v zákonnej lehote, tzn. do 31. decembra 2004, tak podľa krajského súdu ich právo zaniklo.

13. Takisto krajský súd zdôraznil, že navrhovateľka 1/ iba predkladala písomné doklady, že pôvodný vlastník žiadal o náhradné pozemky pri obmedzení užívania alebo odňatí (napríklad v dôsledku hospodársko-technickej úpravy pozemkov alebo za pozemky, ktoré mu boli zahrnuté do pozemkov JRD).

14. Krajský súd v súvislosti s uvedeným nespochybnil, že pôvodní vlastník pri riešení vlastníctva pozemkov prevzatých do užívania JRD nebol nečinný, že sa domáhal náhradných pozemkov, avšak pri tejto činnosti sa nedomáhal náhradných pozemkov za vyvlastnený pozemok č. X., ktorý je predmetom konania.

15. Na základe týchto zistení krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený dostatočne a bol prijatý odporcom správny právny záver.

16. Doplnčacím rozsudkom z 19.10.2011 krajský súd vyslovil, že navrhovateľom 2/ - 10/ sa náhrada trov konania nepriznáva.

III.

Odvolanie navrhovateľov/stanovisko odporcu

A)

17. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 19.03.2011 (č.l. 34) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľka 4/ uviedla, že bolo povinnosťou odporcu po tom, čo pôvodný vlastník nedostal, resp. si z dôvodu svojej právnej neznalosti nárok na náhradné pozemky neuplatnil, aby mu priznal reštitučný nárok.

18. Ďalej navrhovateľka 4/ poukázala na závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 123/2010-48 zo dňa 30. júna 2010, pričom podstatnú časť textu z neho nasledovne citovala :

„vyvodiť len to, že oprávnenými osobami sú všetky osoby v tomto ustanovení uvedené. Ich zaradenie do jednotlivých skupín neznamená, že ak existujú osoby v prednejšom poradí, nemôžu reštitučný nárok úspešne uplatniť osoby uvedené v neskoršom poradí, alebo ak v tom istom poradí existuje viac osôb, že jedna z nich môže uplatniť nárok len v pomere k počtu týchto osôb, ak tieto osoby alebo osoby v prednejšom poradí svoj nárok neuplatnili, a preto ich právo zaniklo. V tomto smere totiž zákon č. 503/2003 Z.z. neobsahuje žiadne pravidlo, ktoré by eliminovalo reštitučný nárok oprávnenej osoby uvedenej v niektorej zo skupín či v rámci jednej skupiny ak tento nárok neuplatnili osoby uvedené v prednejšom poradí, či aj iné osoby v tom istom poradí. Nečinnosť týchto osôb otvára cestu pre uplatnenie „celého“ reštitučného nároku osobe, ktorá sa ho aktívne domáha na príslušnom orgáne, lebo aj táto osoba je rovnocenne zahrnutá do okruhu oprávnených osôb, ktorých sa tiež zmiernenie následkov majetkových krívd spáchaných na (spolu)vlastníkoch nehnuteľností v minulosti (rozhodnom období) týka. Podľa citovaného nálezu ústavného súdu Slovenskej republiky takáto interpretácia ustanovenia § 2 cit. zákona je nielen konformná s jeho dikciou, ale aj zmyslom a účelom tohto zákona, a naostatok je aj v súlade so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti, keď sa do širšej „rodiny“ vracia len to, čo bolo odtiaľ nesprávne

odňaté alebo vzaté a preto konštatoval, že vo svetle naznačených hľadísk sa nemožno stotožniť so spôsobom, ako orgány verejnej moci v prerokovávanej veci vykrátili celý reštitučný nárok sťažovateľa len na pomernú časť a že preto záver všeobecných súdov v uvedenom smere bol zjavným výkladovým vybočením, ktoré predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces vychádzajúci z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

19. Záverom navrhovateľka 4/ požiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby konajúci súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie odporcu.

B)

20. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 19.03.2011 (č.l. 36) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľka 1/ uviedla identické odvolacie dôvody, ako navrhovateľka 4/.

21. Takisto záverom navrhovateľka 1/ požiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie odporcu.

C)

22. Obdobne aj navrhovateľ 5/ vo včas podanom odvolaní zo dňa 19.03.2011 (č.l. 38) proti rozsudku prvostupňového súdu uviedol identické odvolacie dôvody, ako navrhovateľka 4/ a 1/.

23. Rovnako záverom navrhovateľ 5/ požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie odporcu.

24. Vyjadrenie odporcu sa v súdnom spise nenachádza.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej

v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (hoci preverovanie zákonnosti rozhodnutia o spore vychádzajúce z občianskoprávných /vlastníckych/ vzťahov často vyžaduje konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. v odvolacom konaní senát nepovažoval za potrebný) a po jeho verejnom vykonaní a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

26. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či neznalosť práva osobou neškolenou v oblasti práva, a z toho vyplývajúca jej pasivita pri neuplatnení svojho práva na náhradné pozemky, má byť pre obdobie neslobody chápané v prospech alebo v neprospech takejto osoby (viď najmä bod č. 17). Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

27. V súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi

závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

28. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že reštitučné konania predstavujú v zmysle § 3 až 6 zák. č. 503/2003 Z.z. z veľkej časti správne konania, pri ktorých správny orgán podľa osobitného zákona rozhoduje o právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných vzťahov (najmä vlastnícke a iné vecné práva). Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 a § 250l ods. 2 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

29. Jedinou meritórnou odvolacou námietkou je konštatovanie navrhovateľov, že požadovaný pozemok bol vyvlastnený pôvodným vlastníkom (J. D. s manželkou) bez náhrady, nakoľko je zrejmé, že za tento pozemok mu nebola žiadna náhrada (či už naturálna alebo finančná) poskytnutá. Takisto navrhovatelia zdôraznili v odvolaní, že výklad pojmu „bez vyplatenia náhrady“ je treba podľa ich názoru chápať širšie než to aplikoval krajský súd, tzn. že nie finančná náhrada nebola poskytnutá, ale postačuje, že sa neposkytla akákoľvek náhrada. Súčasne s uvedeným navrhovatelia zdôraznili, že sa musí skúmať, či neprichádza do úvahy iný dôvod na priznanie reštitučného nároku žiadateľovi.

Najvyšší súd sa s uvedenou námietkou nestotožnil.

30. Je nepochybné, že nápravy krívd sa môžu domáhať iba osoby, ktoré preukážu, že tieto krivdy boli spôsobené alebo im alebo osobám, s ktorými ich zák. č. 503/2003 Z.z. spája ako s oprávnenými osobami. Hlavným zámyslom zákonodarcu pre prijatie reštitučných majetkových zákonov bolo zmierniť následky niektorých **majetkových krívd**, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, následne dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade

so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia (viď preambula k zákonu č. 229/1991 Zb. Tento zámysel zákonodarca vymedzil pre účely zák. č. 503/2003 Z.z. textom zakotveným v ust. § 1.

31. Z ustanovenia § 1 zák. č. 503/2003 Z.z. pre Najvyšší súd vyplýva záver, že tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, poprípade neboli vydané podľa § 37 až 39 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, pričom v procese navrátenia musí byť preukázané, že ide o pozemky, ktoré tvoria alebo poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria v zmysle § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo tvoria lesný pôdny fond v zmysle zákon č. 61/1977 Zb. o lesoch.

32. Najvyšší súd hore uvedené ustanovenie a samotný účel zák. č. 503/2003 Z.z. interpretuje v tom duchu, že má oprávneným osobám, ktoré si z rôznych dôvodov svoj nárok na kompetentnom verejnom orgáne neuplatnili postupom podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. o pôde v lehote určenej v ust. § 13 ods. 1 a 2 cit. zákona, umožniť uplatniť si nárok na vydanie nehnuteľnosti, vlastníctvo ku ktorým prešlo na štát niektorým zo spôsobov taxatívne vymedzeným v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., a to v novo ustanovenej prekluzívnej lehote, ktorá začala plynúť od 01.01.2004 a skončí dňa 31.12.2004.

33. V prípade navrhovateľov je nesporné, a vyplýva to aj z bodu 22. rozhodnutia Okresného národného výboru – odbor výstavby v Považskej Bystrici o vyvlastnení z 24.11.1966 (ako príloha č. 1 listu navrhovateľky zo 17.07.2009 - súčasť priloženého administratívneho spisu), že ich predchodcom (tzn. J. D. s manželkou H.), ako pôvodným vlastníkom pozemku parc.č. X., bol uvedený pozemok vyvlastnený za náhradu, a to formou náhrady v náhradných pozemkoch v tej istej výmere, pričom o pridelenie náhradných pozemkov si môžu podať bývalí vlastníci žiadosť na ONV – odbor finančný v Považskej Bystrici.

34. V zmysle podporného (subsidiárneho) účinku sa aj na reštitučné konanie vedené podľa zák. č. 503/2003 Z.z. vzťahuje Správny poriadok ako všeobecný právny predpis. Správny poriadok zaťažuje účastníkov dôkaznou povinnosťou, tzn. aby aktívne napomáhali (§ 3 a 4 Správneho poriadku) dosiahnutiu svojej žiadosti aj tým, že sú povinní navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú im známe (§ 34 ods. 3 Správneho poriadku). Je celkom logické, že od osoby, ktorá si v pozícii navrhovateľa uplatňuje nárok na prinavrátanie vlastníckeho práva, sa požaduje preukázanie reštitučného nároku čo do titulu ako aj kontinuity, lebo takýto dôkaz mu musí z prípravy pred podaním návrhu (žiadosti) byť známy.

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Podľa § 4 ods. 1 Správneho poriadku účastníci konania (§ 14) spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

35. Preto bolo povinnosťou navrhovateľov, aby v zmysle citovaných ustanovení preukázali svoju aktívnu legitimáciu na podanie návrhu (žiadosti), tzn. že hore uvedené právo na náhradu v náhradných pozemkoch bolo zo strany ich predchodcov márne požadované od štátnych orgánov v príslušnom období. Iba takýto výklad ustanovenia § 3 ods. 1 písm. m) zák. č. 503/2003 Z.z. je správny. Preto neobstojí argumentácia navrhovateľov odvolávajúca sa na právnu neznalosť ich predchodcu alebo na iný výklad.

36. Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd mohol iba konštatovať, že krajský súd v svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu.

Z uvedených dôvodov nebol Najvyšším súdom skúmaný právny záver krajského súdu, že navrhovatelia 2/ až 10/ z dôvodu, že neboli uvedení navrhovateľkou 1/ v žiadosti o navrátenie vlastníctva, nie sú aktívne legitimovaní.

37. Najvyšší súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľkou uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

V.

38. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľov ako aj s prihliadnutím na doterajšiu judikatúru Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

39. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný navrhovateľ má právo na náhradu trov tohto konania.

40. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť). Napriek skutočnosti, že išlo o vec vyplývajúcu z občianskoprávných vzťahov (reštitučné konanie a s tým súvisiace prinavrátenie vlastníckeho práva sa čiastočne odvíja z režimu Občianskeho zákonníka), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 2 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 13. novembra 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová